

Το πένθος στο Άγιο Όρος

[/ Ορθόδοξη πίστη](#)

...Όταν για πρώτη φορά παραβρέθηκα σε αγιορείτικη κηδεία και μάλιστα γνωστού και σεβαστού μου προσώπου, παραξενεύτηκα για το ότι, καθ' όλη την εξόδιο ακολουθία και την προς το κοιμητήριο λιτάνευσι και την της ταφής κανείς δεν έδειχνε ότι πενθή και κανένα δεν είδα να κλαίη, να δακρύζη, να δείχνη λυπημέος.

Σε κάποιες στιγμές, από εγκόσμια συνήθεια ως φαίνεται, μου ήρθε αυθόρμητα κόμπιασμα στο λαιμό και λίγο ακόμα θα ξέσπαγα σε λυγμούς και θα καταντούσα στα επακόλουθά των. Γρήγορα όμως κατάλαβα πως όλοι οι κύκλω μου θα άφηναν τον νεκρό και θα έστρεφαν τα βλέμματα προς εμένα. «Έπνιξα» λοιπόν κι εγώ τα πάντα μέσα μου και παρίστανα τον ψύχραιμο και λιθοκάρδιο.

Στην πρώτη μου μετά ταύτα συνάντησι με τον πνευματικό, τους «κατήγγειλα» όλους ως αθεόφοβους, ως ασυγκίνητους και συλλήβδην ως χαλκοσπλάχνους. Μου διώρθωσε όμως τους αρχαριακούς λογισμούς, την υποκρυπτόμενη οίησι και το κοσμικό φρόνημα, και μάλιστα σε τέτοιο βαθμό, ώστε έκτοτε και μέχρι σήμερα, οσάκις συμβαίνει να βρίσκωμαι έξω και να παρίσταμαι σε κοσμικού κηδεία, να μούρχεται να κλαίω όχι για τον εκφερόμενο μακαρίτη, αλλά για τους μαυροφορούντας συγγενείς και φίλους του, που τόσο εύκολα και γοερά θρηνολογούν και κλαίνε.

Στο Αγιονόρος μας δεν πενθούμε ούτε εκδηλωνόμαστε όπως οι λαϊκοί στον κόσμο, αλλά έκπαλαι και μέχρι σήμερα παρατηρούνται ως επακριβώς ισχύοντα, τα όσα αγιογραφικώς απαιτούνται και καθώς οι άγιοι πατέρες μας ως διδαχή και πράξι τα θέσπιζαν και τα καθιέρωναν στην ζωή των πνευματικών τους τέκνων. Τους ευγνωμονούμε, που φρόντισαν για την καταγραφή των, προς βοήθεια και σύνεσι

και ημών των ελαχίστων και ταλαιπώρων:

«Μη τοίνυν επί τοις αποθνήσκουσι πενθώμεν απλώς, μηδέ επί τοις ζώσι χαίρωμεν απλώς, αλλά τι; Πενθώμεν τους αμαρτωλούς μη αποθνήσκοντας μόνον, αλλά και ζώντας· χαίρομεν δε επί τοις δικαίοις, μη ζώσι μόνον, αλλά και τετελευτηκόσιν. Εκείνοι μεν γαρ και ζώντες τεθνήκασιν, ούτοι δε και αποθανόντες ζώσιν· εκείνοι και ενταύθα όντες ελεεινοί πάσιν εισίν, επειδή Θεώ προσκρούουσιν· ούτοι και εκεί μεταστάντες μακάριοι, ότι προς Χριστόν απήλθον». (Ι. Χρυσοστόμου, Λόγος Δ' εις Φιλιπ., 1, 19-21, ΕΠΕ 21, σελ. 434, εξ.).

Η επί τα απλούστερα κάτωθι ελευθέρα απόδοσις, γίνεται χάριν των δυσκολευομένων, διότι και αυτών «οφειλέτης ειμί» (Ρωμ. 1, 14):

Δεν πρέπει να πενθούμε απλώς και ως έτυχε για κείνους που πεθαίνουν, ούτε δε και να χαιρώμεθα αδιακρίτως και εξ ίσου για όσους ζούνε. Αλλά πως; Να πενθούμε τους αμαρτωλούς όχι μόνο κατά την θανή και την ταφή τους, αλλά και όταν ζούνε ακόμη· να χαιρώμαστε δε για τους ευσεβείς και εναρέτους όχι μόνο όταν ζούνε, αλλά και όταν εν Κυρίω αποθνήσκουν. Διότι εκείνοι μεν και ενώ ακόμη ζουν θεωρούνται και είναι πεθαμένοι, οι δε ενάρετοι και αν είναι πεθαμένοι, ζούνε αιωνίως. Εκείνοι και εδώ ευρισκόμενοι ελεεινοί και αξιοθρήνητοι από όλους λογίζονται και είναι, αφού αντίθετα προς το θέλημα του Θεού διάγουν· ενώ οι ευσεβείς, και όταν πεθαίνουν πανευτυχείς είναι, επειδή προς τον Χριστό εκδημούν και στις ατελεύτητες απολαύσεις των απ' τον ίδιο ετοιμασμένων αγαθών καταφθάνουν.

Από το βιβλίο **Θεομητορικά και Εξόδια στον Άθωνα** του Επισκόπου Ροδοστόλου κ. Χρυσοστόμου

Πηγή: agioritikesmnimes.blogspot.gr